

สละความดีแบบโลก ๆ สู่ความดีแบบพระพุทธเจ้า

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์ ณ วัดอโศการาม วันที่ ๒๔ เม.ย. ๒๕๔๓

พากันตั้งใจ การฟังธรรมต้องให้ใจของเราอยู่ในธรรมด้วย ธรรมเป็นตัวอย่างไร เราทุกคนนี่แหละเกิดจากกรรม พ่อกรรมแม่ ธรรมของโลกก็คือลม เพราะว่าเราทุกคนมีชีวิตอยู่ได้เพราะลม ฉะนั้นการฟังธรรมให้ใจของเราอยู่ในธรรมด้วย กำหนดสูดลม เข้าลมออกให้รู้ ดูลมเพราะลมนี้เพิ่นสมมุติว่าเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นพระองค์ใหญ่ที่สุดก็ว่าได้ เพราะเหตุใด เพราะว่าเราทุกคน เกิดมาจากลม เกิดได้ เกิดมาก็เพราะลม อยู่ได้ก็เพราะลม มีชีวิต อยู่ได้ก็เพราะลม

แต่พระพุทธเจ้าท่านมีปัญญา ท่านมาทำลมให้เป็นบุญเป็น กุศล คือลมที่มีสตินั่นแหละ ที่จริงลมมันก็มีอยู่แต่ไม่รู้เพราะไม่มี สติสัมปะชัญญะ ในเบื้องต้นตะกั๊นนี้ท่านอาจารย์มหาเพิ่นก็พา แสดงธรรม แสดงธรรมกันใหญ่ในเรื่องอนัตตลักขณสูตร ที่ พระพุทธเจ้าเทศน์โปรดปัญจวัคคีย์ในเรื่องธรรมจักร ก็

พระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังธรรมจักรและอนัตตลักขณสูตร
แล้วก็ได้สำเร็จพระโสดาปัตติผล ต่อมาถึงเดือนแปดเพ็ญ

นี้ว่าที่เรามาใช้กันขึ้นใหม่ แต่ก่อนก็ไม่มีหรอก วันอาสาฬ
หมงคล เกิดขึ้นจากมหาปิ่น มุทุกันต์ พระมหาปิ่น มุทุกันต์นี้เป็น
อธิบดีในกรมการศาสนา แล้วก็มาพิจารณาธรรมที่เป็นมงคล
ส่วนมงคลสองอย่างนั้น วันศาสนาคือวันวิสาขะ วันมาฆะ วัน
มาฆบูชาเดือนสามเพ็ญ แล้วก็วันวิสาขบูชาเดือนหกเพ็ญ อันนี้ก็
เป็นที่พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ร. ๔ นี้แหละเป็นผู้มองเห็น
ประโยชน์จึงได้สมมุติตั้งขึ้นเป็นประเพณีที่วันสำคัญ เช่นวัน
วิสาขะ หรือวันมาฆะ แล้วก็ให้พากันเสียสละกายวาจาใจ
ปฏิบัติบูชาฟังเทศน์ รักษาศีล ฟังเทศน์ฟังธรรมคำสอน
พระพุทธรูปเจ้าตลอดแจ้ง ตลอดแจ้ง ตลอดสว่าง

ฉะนั้นวัดอโศการามก็เคยทำมา หลวงตาที่ว่านี้ก็เคยมานั่ง
แจ้งสว่าง แต่สมัยนั้นยุ่งเยอะ กินหลายสิบตัวเหมือนกันแหละ
ยุ่งเยอะ ที่วันสำคัญ ผู้นำเสียสละก็คือพระเดชพระคุณเจ้าคุณ
วัดมณีชลขันธ์ เจ้าคุณศรีวรคุณ ขณะนั้นอายุเพ็ญก็เกือบ ๘๐

แล้วหละ เอ้อ เข้า ๘๐ แล้วเว้ย พาพระเจ้าพระสงฆ์พากันนั่ง
ปฏิบัติบูชาตอนหัวค่ำก็มา ดึกมาๆก็หายไปๆ ก็เหลือประมาณ
สิบกว่าองค์ นั่งตลอดสว่าง อันนี้ก็เป็นปฏิปทาของพระจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัวทรงบัญญัติไว้ แล้วก็พิจารณา

เหตุวันนี้เป็นวันเบ็องตันหรือวันที่สองไม่รู้ บรรดาศรัทธา
ญาติโยมอุบาสกอุบาสิกาที่มีศรัทธาแก่กล้า ได้พากันเสียสละ
การทำงานของโลกมาบำเพ็ญการทำงานของตนเพื่อเป็นผลแห่ง
ความสุขความเจริญในปัจจุบันและโลกหน้า การทำงานของโลก
ดังที่เราอยู่บ้าน งานอยู่งานกินงานไปงานมา งานพูดกัน งานว่า
กัน งานม่วนกัน สุรานารีต่างๆหลายอย่าง งานของโลก และงาน
ของโลกนั้นก็เป็งานที่ไม่แล้วด้วย งานไม่แล้วก็คืองานของโลก
ทำจนตายก็ไม่แล้วไม่เสร็จ แล้วก็เป็นงานชี้ทุกข์ชี้ยากด้วยงาน
ของโลก ก็เหมือนคนที่เป็เศรษฐีก็บ่นว่าทุกข์ว่ายาก แต่อยาก
เป็เศรษฐีอะ ผู้ร่ำรวยก็บ่นทุกข์บ่นยาก ผู้เป็หัวหน้าคนก็บ่น
ทุกข์บ่นยาก แต่อยากเป็ ตัวอยากนั้นหละพาให้ทุกข์ให้
ยากลำบากตรากตรำอยู่ในโลกเนี่ย

เหตุในวันนี้พวกเราทั้งหลายได้พากันเสียสละการงานของ
โลก มาบำเพ็ญการงานของตน คือการให้ทาน รักษาศีล เจริญ
กรรมฐานภาวนา กำหนด**อานาปานสติ** รู้ลมเข้าลมออก จนจิต
ตั้งมั่นอยู่ในลมเป็นหนึ่ง เนีย เมื่อกี้เราก็ได้ฟังเทศน์เรื่องอนัตต
ลักษณะสูตรและก็เรื่องขันธห้า เรื่องของขันธห้า คือรูปร่างกาย รูป
เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเนี่ยแหละ มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์
เป็นอนัตตา

แต่นั้นจึงว่าสุดท้ายเพิ่นก็มาไล่อุญนี่แหละ ในขันธห้าเนี่ย
แหละ รูปเวทนา รูปเป็นทุกข์ สัญญาก็เป็นทุกข์ สัญญาจำหมาย
สัญญาความจำ จำเอาสิ่งที่ไม่ดีมาก็เป็นทุกข์ ส่วนมากสัญญา
ความจำนี่นะ มันจำเอาสิ่งที่ไม่ดีนั้นนะมานึกมาคิดมาปรุงมา
แต่ง สัญญาจำความดีเดี๋ยวก็ลืมไปซะ สัญญาจำสิ่งที่ไม่ดีนะมัน
จำได้ดี มันจำอย่างไร ไปจำว่าคนดำให้กู คนนี้ว่าให้ คนนั้น
นินทาเรา นี่สัญญาไปจำ ทุกข์ขึ้นมาแล้ว โมโหขึ้นมาแล้ว เนี่ย
สัญญามันก็ไม่เที่ยง เป็นทุกข์

สังขารความนึกคิดปรุงแต่งก็ไม่เที่ยงอีกอ้อะ แต่งรูปขึ้นมาคือ
รูปร่างกายของเรา แต่งว่าคนนั้นคนนี้ แต่งเป็นตนเป็นตัวเป็นเรา
เป็นเขาขึ้นมา ก็ไปยึดถือในความแต่งตัวนั้น มันไปแต่งขึ้นมาก็
ไปยึดถือในสิ่งนั้น ก็เป็นทุกข์อีก อย่างว่ารูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ เพื่อให้พิจารณาในชั้นนี้ให้
เนี่ยแหละให้รู้เห็นเป็นจริง

แต่ที่จริงเราทุกคนนี่แหละ มีหลงตาที่ว่าเป็นต้น มันเป็น
มิจฉาทิฐิ จิตของเราเป็นมิจฉาทิฐิ ที่มันไม่สงบนะ บางคนบ่น
แล้วบ่นอีก ภาวณาไม่สงบ เป็นอย่างไรอาจารย์ หรือเป็นอย่างไร
หลงปุ่ ดิฉันภาวณาไม่สงบเพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าใจเป็น
มิจฉาทิฐิ ใจมันเป็นมิจฉาทิฐิ มิจฉาทิฐิคือความยึดว่าตนว่าตัว
ว่าเราว่าเขา ว่าดีว่าชั่วนี้เอง เนี่ยมันไม่สงบเพราะจิตมันเป็น
มิจฉาทิฐิ

ถ้าจิตมันพิจารณาลงไปสู่สภาพความจริงให้จิตมันเป็น
สัมมาทิฐิ สัมมาทิฐิคือความเห็นตามความเป็นจริง เห็นว่ารูป
ร่างกายของเราเนี่ย คือเราทุกคนๆที่มานั่งอยู่เนี่ย มีหลงตาที่ว่า

เป็นต้น แยกไปว่าเป็นทิวลิปพลาสติก เพราะว่า ทิวลิปพลาสติกคือบ้านนั้น
แหละ บ้านนั้นแหละ คือเราทุกคนมานั่งอยู่เนี่ยเป็นบ้านทุกคน
เป็นผีบ้านทุกคนนั้นแหละ ตราบใดยังไม่ภาวนา ยังไม่รู้ พิจารณา
กรรมฐานภาวนาตามความเป็นจริง เห็นรูปนามร่างกายสังขาร
เมื่อเป็นสัมมาทิวลิป เห็นว่ารูปร่างกายเนี่ย สักแต่ว่าธาตุสี่ ดิน น้ำ
ไฟ ลม ผสมกันอยู่ชั่วครู่ชั่วคราว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หารสาระ
แก่นสารไม่ได้ แล้วก็ไม่งามด้วย เป็นอนัตตาด้วย เป็นทุกข์ด้วย
เมื่อมันรู้เห็นเป็นจริงอย่างนั้น ใจมันก็สงบได้ มันสงบได้ อันนี้มัน
เป็นเพราะมิจฉาทิวลิป จิตเป็นมิจฉาทิวลิป

ฉะนั้นจิตเป็นมิจฉาทิวลิปก็ให้รู้ จิตเป็นสัมมาทิวลิปก็ให้รู้ ลอง
สังเกตดู สังเกตดู วันนี้ที่นี้ก็มีศรัทธาญาติโยมรวมสามัคคีกัน
หลายร้อย มาปฏิบัติบูชาให้ท่านพ่อลี แสดงมุทิตาสักการะแด่
ท่านพ่อลี ท่านสังฆหลวงตาเป็นบุคลลาว่า ถ้าจะนึกถึงเราเพื่อนว่า
ให้เอาธูปห้าดอก เทียนสองดอก ไปจุด แล้วก็นึกถึงเรา เราจะมา
มาหาหรือมาเทศน์โปรด อันนี้เป็นคำสั่ง คำสั่งที่ติดแก้วได้รับ
ถ่ายทอดมานั้นนะ เป็นอย่างนี้ เหตุอันนั้นก็เป็นที่ปรินิพพานอันหนึ่ง

ท่านพ่อสั่งว่า ระลึกถึงเรา นึกถึงเราให้เอาธูปห้าดอก แล้วก็เทียน
สองดอกมาจุด แล้วก็นึกถึงเรา ที่จริงนั้นก็คือขันธุ์ห้านี้แหละ เรา
เอาขันธุ์ห้าทุกคนๆนี้แหละมาบำเพ็ญปฏิบัติบูชานี้แหละ เทียน
สองดอกก็คือพระธรรมวินัย คือว่าตัวสติ สัมปะชัญญะนั่นเอง นี่
มันก็เป็นปริศนาอันหนึ่งที่ท่านพ่อสั่ง ท่านพ่อสั่งไว้

เหตุนี้พวกเราทุกคนๆที่พากันเสียสละ การงานของโลก
งานบ้าน งานของโลกดังที่กล่าวนั้นแหละ ได้มาเพราะว่างาน
ของโลกนั้น งานไม่แล้ว แล้วก็งานขึ้นทุกขึ้นยากด้วย แล้วก็ไม่ได้
เสียด้วยงานโลกนั้นนะ ทำแล้วก็กิน กินแล้วก็ถ่ายออก มาแล้วก็
กิน กินแล้วก็ถ่ายออก แล้วก็หมดไป หมดไป สุดท้ายก็ไปหมด
แค่ปล่องไฟหรือ **เตส์ วูปสโม สุข** (มาจากบทสวดบังสุกุล
ตาย แปลว่า ความสงบระงับแห่งสังขารเหล่านั้น เป็นสุข) เพิ่น
ว่า สุขบ่สุขก็เป็นขึ้นเท่านั้นแหละ

ดังนั้นจึงว่างานที่ไม่ได้ก็คืองานของโลก งานของโลก ได้
อะไร ลองดู ทำมาก็กิน กินแล้วก็นอน กินแล้วก็ถ่ายไป หมดไป
สุดท้ายก็ไปหมดแค่กองไฟ **เตส์ วูปสโม สุข** นั้นแหละ ตามไป

ดูสิ ตามไปดู ทีนี้คนเราทุกคนๆที่มัน จิตไม่สงบ หรือว่าจิตไม่รู้
แจ่มสว่างไม่สงบก็เพราะว่ามันเครื่องปิดบังอันนี้แหละ คือทิว
วิปลาต ความทิววิปลาตนี้คือว่ามันเห็นว่าเป็นตนเป็นตัว รูป
ร่างกายนี้ไม่ใช่ตน ไม่ใช่ตัว เป็นแต่เพียงสภาวะธาตุ สภาวะธรรม
ดิน น้ำ ไฟ ลม ผสมกันอยู่

เราเกิดก็เกิดจากธาตุน้ำ น้ำกามของอิพ่ออิแม่ นั่นแหละ มา
เป็นตนเป็นตัวขึ้นมา มันก็สุดท้ายก็ลงไปสู่สภาพ สุดท้ายก็ไม่ได้
อะไรซักอย่าง ไม่มีผู้ใดได้ในสมบัติของโลก เป็นแต่เรามาหาบ
หาสมบัติของโลกคือขันธุ์หานี้แหละ แสนทุกข์แสนยาก ลำบาก
ตรากตรำ หลังขดตดแตก หาอยู่หากินมาเลี้ยงมัน แสนทุกข์แสน
ยาก น่าสงสาร น่าสงสารมนุษย์ห้วงกิน มีด **ตโม ตมะ** มีด เหตุ
นั้น แต่พวกเราทั้งหลายก็เป็นผู้มีดมาทุกคนทั้งนั้นแหละ **ตโม**
ตมะ แปลว่ามีดมา **โชติปรายโน** เราจะทำให้มันแจ่มเข้าไปอีก
อันนี้เป็นทางที่ดีที่ถูก

ที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ว่า มีดมาเบื่องตัน แล้วสว่างไปในเบื้อง
ปลาย คนนั้นดี มีดมาก็มีดไปก็หมดหนทางแหละ แต่ว่าพวกเรา

ทุกคนๆ อุบาสก อุบาสิกา มารวมกัน แปลว่าเราก็มีดีมาทุกคน
นั่นแหละ มีดีมาอย่างไร คือไม่รู้ เรามาจากไหน ไม่รู้ ใครรู้ล่ะ เรา
มาจากไหนล่ะ ไม่รู้ เราจะไปไหนอีก ก็ยังไม่รู้อีก เพราะว่าเราทุก
คนๆนะ การไปการมาไม่รู้ มาจากไหนก็ไม่รู้ มาจากสัตว์มาเกิดก็
เป็นคนสอนยากกว่ายาก อย่างนี้เป็นต้น ถ้ามาจากนรกมาเกิด มา
จากเปรตมาเกิด มาจากสัตว์เดรัจฉานมาเกิด นี่เป็นคนปึกคน
หนา สอนยาก สอนยากปากเปี้ยก สุดท้ายมันก็หันไปเหมือนทุก
วันนี้แหละ คำสอนของพระพุทธเจ้ามันไม่เชื่อ คือมันไปเชื่อกิเลส
นั่นแหละ

อย่างว่าเหตุนี้จึงได้เป็นทุกข์ เพราะเหตุไปเชื่อกิเลส
เดือดร้อนทุกวันนี้ก็เพราะเชื่อกิเลส อะไร มีสองสมองแตก มีสาม
มีสี่แตก มีสี่ดีแตก มีห้าหน้าแตก มีหกอกแตก มีเจ็ด เสรีจ! เป็น
โรคเอดส์กัน ตายวุ่นวุ่นวุ่นวาย ภาคเหนือนี้เป็นมาก เป็นหลาย
กว่าเขา พวกชอบม่วน ภาคเหนือชอบม่วนชอบงาม เป็นโรค
เอดส์มาก ตายมาก เหตุนี้จึงว่าเพราะอะไร เพราะไม่อยู่ในคำ
สอนพระพุทธเจ้า ไม่เชื่อพระพุทธเจ้านั่นเอง

ถ้าต่างคนต่างมีความเชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธเจ้า ห้า
อย่าง อย่างที่ท่านพ่อสั่งว่า ระลึกถึงเราก็เอาธูปห้าดอก เทียน
สองดอกมาจุดนึกถึงเรา ก็คงศีลห้านี้แล้ว มันเป็นปริศนา ถ้ามี
ศีลห้าแล้วก็ถึงครูบาอาจารย์ ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
แล้ว ถ้ามั่นในศีลห้าจริงๆ ปฏิบัติบูชา ก็คงสำเร็จเป็นภูมิพระ
อนาคาแหละ ครั้งพระพุทธเจ้าก็มีเยอะ ตั้งอยู่ในศีล ๕ มั่นคง
ภาวนารักษาศีลเจริญกรรมฐานภาวนา พิจารณา**อนิจจัง ทุก
ขัง อนัตตา** รูปร่างกายเป็นของปฏิกูลสูญเปล่า ไม่ใช่เรา ไม่ใช่
เขา เป็นของไม่งาม เต็มไปด้วย**อสุภะ อสุภัง** เต็มไปด้วยความ
ทุกข์ ไม่ใช่สุข

สุขมีที่ไหน ลองหาดูซิ ไม่มี มีแต่ทุกข์ กินก็เป็นทุกข์ บ่ได้กิน
ก็เป็นทุกข์ นอนก็เป็นทุกข์ ไม่ได้นอนก็เป็นทุกข์ นั่งก็เป็นทุกข์
ไม่ได้นั่งก็เป็นทุกข์ กินแล้วไม่ถ่ายก็เป็นทุกข์ ถ่ายแล้วไม่กินก็
เป็นทุกข์ มีแต่เรื่องทุกข์ นอนก็ทุกข์ นอนมากเจ็บหลังเจ็บเอว
เป็นทุกข์อีก อย่างหลวงตาทุกวันนี้นะ ถ้านอนเกินสี่ชั่วโมงไป
แล้ว เจ็บหลังเจ็บเอว แค่นอนสามชั่วโมงนี่พออยู่ได้ นอนแค่นอนสาม

ชั่วโง่ บางทีมันฝันผีบ้าอะไรไม่รู้หละ ผันไปเรื่อย เลยสี่ชั่วโง่ไป
อีก ตื่นมาก็เจ็บหลังเจ็บเอว โอ้ย พระพุทธเจ้าว่านอนก็เป็นทุกข์
นะ ทุกข์นั้นนะ เป็นความจริง มันให้นอนแค่สามชั่วโง่หรือสอง
ชั่วโง่กว่าๆนิดๆ แล้วก็ลุกมา กราบพระไหว้พระ นั่งกรรมฐาน
ภาวนา พิจารณาอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หาสาระแก่นสารไม่ได้
แก่สัตว์โลกทั้งหลาย

เพราะโลกทั้งหลายเนี่ย สัตว์โลกทั้งหลายเนี่ยมันแย่งกันกิน
แย่งกันไปแย่งกันมา เหมือนรถรากับรถไฟ แย่งกันวุ่นวายนวายนวายน
แย่งกันไปแย่งกันมา แย่งกันอยู่แย่งกันกิน แย่งที่ดินกันอยู่ แย่งคู
กันสวาทกันว่า แย่งอำนาจกันเป็นใหญ่ สร้างหม้อนรก(นรก)
ใหญ่แล้ว ตีกัน ฆ่ากัน ใช้ศีลตราอาวุธ สุดท้ายก็ไม่ได้อะไรซัก
อย่างหรอก ไล่กันไปแย่งนะ ไม่ได้ ได้แต่ชื่อ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้อะไร
ซักอย่าง

เหตุนี้พระพุทธเจ้าท่านมองเห็นว่ามันไม่ได้มันเอง ท่านจึง
ได้เสียสละ สมบัติพระราชามหากษัตริย์ สมบัติเรียกว่ายศลาภ
นั้นนะ เห็นมองเห็นว่ามันไม่ได้ เห็นจึงได้เสียสละ ออกมาปฏิบัติ

บุชามาบวช เป็นพระฤๅษีมาบวช เจริญกรรมฐานภาวนา เพราะ
ท่านมองเห็นว่าไม่ได้ ไม่ได้อะไรซักอย่าง เหตุนั้นเมื่อพระองค์
เสียดลปะปราสาทราชวัง นางพิมพา ราชกุล สาวงามเอกคือนาง
พิมพา ลูกสาวของพระยาสุป্পพุทธะ ลูกสาวงามเฟ้นเฟือนนาง
พิมพา งามจริงๆด้วยนะ คือนางพิมพาเดินไปไหน เดินทางไป
เนี่ย เขากำลังทานข้าวอยู่นะ เอาข้าวใส่ปากไม่ถูก ไปถูกธูตั้ง
นั้นนะ มันเมาดูรูปนางพิมพา เนี่ย มันรูปงาม

สุดท้ายพระพุทธเจ้าเฟ้นก็เห็นโทษ งามแล้วก็ตาย งามมันก็
ตายเน่าเป็นเถาเป็นถ่านเหมือนกันหมด ไม่ใช่ตัวตนอะไร เหตุ
นั้นท่านมองเห็นชัด มองเห็นโทษ ท่านมองเห็นอีก มองรู้อีก ท่าน
รู้ไปอีกว่านางพิมพานี้หละ พาเราทุกข์เรายากในโลก เฟ้นก็รู้ไป
อีก นางพิมพานี้หละ พาทุกข์ยากในโลก พาทุกข์หมั่นอนสก ก็
นางพิมพานี้แล้ว พาไปเกิดเป็นเปรต เกิดเป็นผี ตีกันฆ่ากัน แล้ว
แย่งกัน เหมือนหมากินขี้ ก็เพราะนางพิมพานี้แล้ว ท่านเห็นโทษ
เห็นภัยแล้ว จึงได้เสียดลปะออกบวช บำเพ็ญเจริญกรรมฐาน
ภาวนา อยู่กับดิน กินกับหญ้า เอาท้องฟ้าเป็นหลังคา เอาแสง

พระอาทิตย์พระจันทร์เป็นแสงส่องไฟมา ไม่มี เดินเสียสละความ
มีความเป็นหมด

สุดท้ายท่านก็ปลดวางได้ ปล่อยวางได้ เพราะมาเห็นโทษ
เห็นภัย สุดท้ายท่านก็หลุดพ้น หลุดพ้นจากความยึดความถือ
ความห่วงความอาลัย พันหมด วิมุตติหลุดพ้น แล้วไปนั่งอยู่ใน
พื้นต้นไม้ ก็เปล่งวาจาออกมาว่าสุขหนอๆ จนสงฆ์ทั้งหลาย
เข้าใจผิดคิดว่าพระพุทธเจ้านั่นนะห่วงนางพิมพา ปราสาทราช
วัง สนทนาแล้วสนทนากัน เพราะพระพุทธเจ้าเพิ่นหุดี

พระพุทธเจ้าหุดี ฟังผีมันร้องให้มันทุกข์มันยาก บ่ได้คิด ได้
อยู่ ทุกข์ยากลำบาก เกิดเป็นเปรตเป็นผีนะ เพิ่นฟังรู้แล้วก็สงสาร
เนี่ยเพิ่นฟังดู ฟังเทวดาอยู่ชั้นฟ้า เค้านบ่มีความสุขความเจริญ
อย่างนั้นอย่างนี้ โอ้ เรามีความสุข ข้าวบ่ได้หา ปลาบ่ได้ซื้อ กิน
ของทิพย์ อายุก็ยืน

ร้อยปีเมืองเราเป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นี้
แหละ สามร้อยปีเมืองเราเป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งในชั้นยามา สี่ร้อย
ปีเมืองเราเป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งในชั้นดุสิต ที่ครุบาใหญ่อยู่ คือพระ

ศรียารยเมตรัย อนาถบิณฑกัอยู่เนี้ยแหละ เพิ่นฟังรู้หมัด ไม่ใช่
เรา หูของเรามันตัน พระพุทธเจ้าเพิ่นหูยาวฟังได้หมัด เทวดาคูย
กัน ม่วนมีความสุข เพิ่นก็รู้ฟังได้ เพิ่นก็สรรเสริญ อย่าประมาท
เด้อ เพิ่นว่า

พวกเปอตพวกผีมันร้องห่มร้องไห้ มันทุกข์ พระพุทธเจ้าก็
ฟังรู้ เหตุนั้นไม่ได้หลงสมบัติโลก มีแต่เรื่องทุกข์ อยู่ในโลกก็
เหมือนกัน เศรษฐีมีเงินมีทอง ก็บ่นทุกข์บ่นยาก พระพุทธเจ้า
เพิ่นก็ฟังรู้หมัด คิดรู้หมัด เหตุนั้นท่านจึงไม่หลงไม่ติดอยู่สมบัติ
ของโลก สมบัติขี้ทุกข์ขี้ยากดังกล่าวแล้ว มีมากก็ทุกข์ มีน้อยก็
ทุกข์น้อย ไม่มีก็ทุกข์อีก มีแต่เรื่องทุกข์ สุขมีที่ไหนอ้อ กำหนดได้
ไปสิ กำหนดดู อ่านดู ไม่มี!

นอกจากจิตใจที่สงบเข้าใจอยู่ในธรรม จิตใจสงบเท่านั้น
แหละ ใจอยู่ในธรรมเท่านั้นแหละ จึงจะนำความสุขมาให้ได้ ถ้า
ใจไม่สงบ ใจไม่อยู่ในธรรม อ้าย หาความสุขไม่ได้ นอนก็บ่มี
ความสุข ก็บ่สุข นอนไปก็ยังฝันไปไล่ตีเขา หรือเขาไล่ตีเรา เนี้ย
พูดไธ้! ว่านอนเป็นสุข เพิ่นก็ว่าแหละ ลองดูชิมันสุขที่ไหน บางทีก็

ฝันไป เข้าป่าเข้ารก ไปพบช้างพบเขี้ยวอะไร วิ่งเกือบตาย เนี่ย
ต้องสังเกตดู พิจารณาดู ที่พระพุทธเจ้าเพื่อนว่ามันเป็นทุกข์

เมื่อเรามองเห็นพิจารณาเห็นในอดีต อนาคต ทั้งปัจจุบัน
ด้วยจนเกิดความเป็นจริง ที่เพิ่มสวดมาเนี่ย **ปัจจุบันนัญจะ**
โย ธัมมัง ตตตะ ตตตะ วิปัสสะติ (จากภัทเทภรตตคาถา) รู้
ปัจจุบัน เมื่อรู้เห็นตามความเป็นจริง คือมารู้รูปนามสังขาร
ร่างกายตามความเป็นจริง ไม่เที่ยงจริง เป็นทุกข์จริง เป็นอนัตตา
จริง เป็นของปฏิกูลสูญเปล่าจริงๆ เพราะไหลออกมาซึ่งชี้ ชี้หู ชี้
ตา ชี้เหงื่อ ชี้ไคล อุจจาระ ปัสสาวะ คือเราทุกคนๆนั้นนะ นอน
เกลือกก่อนชี้ นอนกอดก่อนชี้ นอนอยู่ในกองมูตรกของคูธมาแล้ว
ทุกคน แต่ว่าลืมเสีย เหตุนั้นจึงได้วิ่ง บ่เห็นโทษเห็นทุกข์ ที่จริงเรา
มานอนอยู่ในกองมูตรกของคูธทุกคนๆนั้นแหละ

เกิดออกมา อยู่ในผ้าอ้อมนั้นนะ เกิดอยู่ในผ้าอ้อมดิน
กระแต่กๆ อยู่นั้นแหละ ชี้ออกมาก็ร้องไห้ เยี้ยวออกมาก็ร้องไห้
หิวก็ร้องไห้ เจ็บก็ร้องไห้ ดิ้นอยู่นั้นแหละ เหตุนั้นคำโบราณเพิ่ม
ว่า ทุกข์อยู่ในชั้นห้า รวบรวมมาในธาตุสี่ เพื่อนว่า ทุกข์อยู่ในผ้าอ้อม

ห้อมข้าคนเดียว ดิ้นกระเด่วๆ อยู่ในโลกลงะ ก็มาดิ้นอีกบ่เนี่ย
ใหญ่มาแล้วก็ดิ้นอีก ดิ้นเรื่องการงาน ดิ้นเรื่องการเล่น แล้วก็มา
ดิ้นอีก เรื่องผ้าเรื่องเมีย ก็ดิ้น ดิ้นหาอยู่หากิน ดิ้นหาผ้าหาเมีย
พูดไฉ่ๆ! ดิ้นไปดิ้นมาก็ดีแล้วบ่เนี่ย ฆ่ากันวุ่นวุ่นวาย เพราะมัน
ดิ้นหนีอะ ดิ้นไปทางโลก ดิ้นเรื่องเอา เรื่องเอา อันนั้นกูจะเอา อัน
นี้กูก็จะเอา มันบ่พอหรอก เหตุนั้นจึงว่าได้เมียหนึ่งยังบ่พอ ได้ผ้า
หนึ่งยังบ่พอ ผ้าหนึ่งยังบ่พอ ผ้าสอง ผ้าสาม ผ้าสี่ เป็นโรคเอ็ดส์
แล้วบ่เนี่ย เดือดร้อนแล้วบ่เนี่ย เหตุนั้นเพราะอะไร เพราะไม่เชื่อคำ
สอนพระพุทธเจ้า ไม่ตั้งอยู่ในคำสอนพระพุทธเจ้า

ถ้าเชื่อมั่นคำสอนพระพุทธเจ้า **พุทธัง สรณัง คัจฉามิ** เอา
พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง พระพุทธเจ้า พุทธังคืออะไร พุทธังก็คือรู้
รู้จักบาป รู้จักบุญ รู้จักคุณ รู้จักโทษ รู้จักดี รู้จักชั่ว รู้จักว่าอันนี้
เป็นนรก รู้ว่าอันนี้เป็นสวรรค์ รู้จักดีรู้จักชั่ว รู้จักสุขรู้จักทุกข์ บัดนี้
เราจะเอาอะไร เมื่อเรารู้ลงไปแล้ว ต้องการสุข ต้องการสุข อ้าว
เราก็มาสรางคุณงามความดี เหมือนที่พวกเรามารวมกันใน
สถานที่นี้ คือรู้จักสุข

พุทธะ พุทธโธก็แปลว่ารู้ รู้บาปรู้บุญ รู้คุณรู้โทษ รู้เหตุแห่ง
ความสุข คือการมารักษาศีลเนี่ย ปฏิบัติบูชามาถวายท่านพ่อ
เนี่ย ที่จริงก็เรานั้นแหละเป็นผู้ใด ท่านพ่อเป็นเหตุเฉยๆ ที่จริงตัว
คนเราน่ะเป็นผู้ได้ ท่านพ่อท่านได้แล้ว เพื่อนเต็มแล้ว เพื่อนไม่เอา
อีกแล้วท่านพ่อเนี่ย เพื่อนอยู่ในภูมิพระอนาคา แต่เพื่อนก็เต็มแล้ว
ไม่ได้เอา เป็นแต่เพียงท่านไปบำเพ็ญชำระดวงวิญญาณออก
จากใจก็ไปนิพพานเท่านั้นแหละ ชำระไปอยู่ในสุทธาวาสนะ
บำเพ็ญ ก็จนถึงบรรลุถึงพระอรหันต์ก็ไปนิพพานเลย ไม่ลง
มาแล้ว หมด หมดความเกิด ไม่มาเกิด ดิ้นอยู่ในโลกนี้แล้ว บ่
ได้มาเข้าห้องของอิพ่ออิแม่ บ่ได้มาเกลือกขี้เกลือกเยี่ยว ดิ้น
กระแด่วๆอยู่ในผ้าอ้อมแล้ว เนี่ยเราก็อย่างเนี่ย ทุกคนๆให้
พิจารณา ลืมซะ ใหญ่มากก็ลืม ลืมคุณพ่อลืมคุณแม่ พ่อแม่ว่าบ่
ฟังแหละ มันบ่ได้ภาวนามันบ่รู้หรอก ว่าเจ้าของนอนเกลือกขี้
เกลือกเยี่ยว ดิ้นกระแด่วๆอยู่นั่นนะ ถ้าพ่อแม่บ่สงสาร เอามือบีบ
รูตั้งซะ คว่าหน้าลงซะก็ตาย บ่ได้มาดิ้นอยู่ในโลกนี้ละ บ่ได้มา
หลงอยู่ในโลกเป็นทุกข์

มีพวกหนึ่งพวกกรุงเทพ มันเป็นคนนักศึกษา มันว่าคุณ
พ่อคุณแม่ไม่มี เพื่อนว่า เพื่อนม่วนอะไร ม่วนเสพกามกันสิ บ่มี คุณ
พ่อคุณแม่ไม่มี เนี่ยมันความมืด อย่างวิชาโลกนะ ยิ่งเรียนก็ยิ่ง
มืด ปริญญาปริญญาก็ฆ่ากันตีกัน สร้างหม้อฮ่อมกะ ปริญญาชี้
หมานะ ฆ่ากันตีกันแย่งกัน เหมือนหมากินซี่ คนเรานะ มันแย่ง
ลากันเหมือนหมากินซี่ หมามันเห็นกองซี่แล้วก็กินคราง คี๋อๆ
ใครไปใกล้บ่ได้หรือ กัดกันแล้วบ่เน

คนเราก็เหมือนกัน ห่วงลาภห่วงยศ คราง คี๋อๆ กัดกันวุ่นวะ
วุ่นวาย ตีกันฆ่ากัน แย่งแย่งก็แย่งก้อนซี่ ก็คือลากันเองหละ
เนี่ยเป็นอย่างเนี่ย ฉะนั้นพระพุทธเจ้า นักปราชญ์เห็นว่าให้ทำ
เหมือนอีกา อีกา มันเห็นซากศพ ลอยอยู่ในแม่น้ำ มันก็ไปกิน ไป
กินซากศพนั้นนะ กินแล้วมันก็ร้องหมู่มากินด้วย มาเต๋อๆ กากๆ
กินแล้วบ่หวงหรือ กานั้นนะ กินแล้วมันก็ไปเลย กินอ้อมแล้วก็ไป
เลย แล้วมันบ่กัดกันเต๋อ มันบ่ขบกัน บ่เหมือนหมานะ หมาเวลา
กินแย่งกันกัดกันวุ่นวะวุ่นวาย

คนเราส่วนมากก็อย่างนั้นนะ ห่วงลาภ จึงว่าดีหมา ดีหมาก็
กััดกันนั้นแหละ ดีหมาก็หาแต่เห่า คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็น
อย่างนี้ เอาแล้ว เห่าไปเรื่อยบ่เนี่ย ใจมันก็สายส่งลุ่มลงไปเรื่อง
อดีตอนาคต เรื่องดีเรื่องชั่ว ก็ใจมันเป็นหมาไปหาเห่าแต่
ภายนอก มันไม่ค่อยสงบแหละ ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้ **ปัจจุ**
บันัญจะ โย ธัมมัง ตตถะ ตตถะ วิปัสสะติ ปัจจุบันอยู่เนี่ย
รู้ปัจจุบัน ลมเข้าก็ให้รู้ ลมออกก็ให้รู้ ลมเข้าแล้วไม่ออกก็ตาย
ออกแล้วไม่เข้าก็ตาย ให้มันรู้อย่างเนี่ย ให้มันแจ่มแจ้งลงไป มัน
ก็จะจิตสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ

เมื่อเป็นสมาธิ ปัญญามันก็เกิด รู้เห็นตามความเป็นจริง ว่า
เป็นทุกข์จริงดังที่พระพุทธเจ้าเห็นว่า จริง มันเห็นจริง
ยกตัวอย่างเช่นว่า เขาดำ ใ้หมา เขาดำ ใ้หมาก็โกรธ ก็ตัวหมา
ก็คือความโกรธนั้นแหละ ตัวความหลงนั้นแหละ โมหะคือความ
หลงนั้นแหละ หมาก็คือความหลงนั้นแหละ ดังที่กล่าวมันแย้ง
กันกินๆอยู่ในโลก คือหมาทั้งนั้นแหละ ฉะนั้นวิชาหมาหละมัน
แย้งกันอยู่แย้งกันกิน แย่งกินแย่งซี่กันกิน เหมือนสัตว์โลก

ทั้งหลายมันเดือดร้อนเพราะเอาวิชาหมามาใช้ วิชาพระพุทธเจ้า
นะ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะบารมี มันบ่เอา มันเอาวิชา
หมานะมาใช้ เนี่ย คำดำ่ว่าไอ้หมา อีหมา โกรธ ก็โกรธนั่นแหละ
เป็นตัวหมา เมื่อโกรธแล้วก็กัดกันแล้ว นั่นแหละ นั่นแหละตัวมัน
แท้ๆนั่นนะ โกรธกัน กัดกัน ตีกัน แย่งกัน นั่นแหละตัวหมาแหละ
โมหะคือความหลง หลงกินหลงอยู่ หลงว่าตนว่าตัว ว่าเราว่าเขา
ว่าดีว่าชั่ว

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงปล่อย จาโค**จาคะ** คึนเถอะๆ คึนให้
เขาหมด เขาว่าดีก็คึนให้เขา เขาว่าไม่ดีก็คึนให้เขาหมด เมื่อไม่
เอามันก็ไม่ทุกข์ คึนให้เขาหมด ทีนี้เรามันไม่มีปัญญาที่จะคึนให้
เขา เอาหมด อะไรก็เอาเก็บ เอาเก็บ ทุกข์บ่เนี่ย อันนี้เป็นปฏิบัติ
ที่เพิ่มสวดเสร็จมาเนี่ย (เทปขาดตอน)

เป็นอะไรเราเกิดมาทุกข์ยาก เพราะเหตุใด เราเกิดมา เป็น
ทุกข์ยากเพราะเหตุใด ก็เพราะหยัง ก็เพราะอวิชา **อวิชา**
ตัณหา อุปาทาน กามาทาร สี่ห้าอย่างเนี่ยแหละเป็นเหตุ
อวิชา แปลว่าความไม่รู้ ไม่รู้มันจึงได้เกิดตัณหา มันอยาก ไม่รู้

อะไร ไม่รู้ว่าการให้ทาน ศิล ภาวนา ไม่รู้จักศีล ไม่รู้จักกรรม ไม่
รู้จักเหตุแห่งความทุกข์ ไม่รู้จักข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ อย่างนี้
เป็นต้น นี่เป็นอวิชา แปลว่าความไม่รู้ ไม่รู้จักดี ไม่รู้จักชั่ว ไม่
รู้จักบาป ไม่รู้จักบุญ ไม่รู้จักคุณจักโทษ ไม่รู้จักความเสียสละ
เสียสละกิเลสคือความโลภ ความโกรธ ความหลงออกจากใจอะ
ไม่เสียสละออกไป มันไปยึดถือ

จะมารักษาศีล มารักษาศีล เคঁาด่าว่าศีลบดี ศีลง่อยศีลง่า
โกรธไปแล้วบ่น นั่นแหละตัวโกรธเป็นตัวหมาแล้ว กัดกันแล้วบ
นี่ย ถ้าสองตัวต่างคนต่างโกรธก็กัดแล้วแล้ว ทะเลาะกันแล้ว
ฉะนั้นดีหมาก็ละเสีย อย่างมาใช้ ดีหมีก้อย่ามาใช้ ดีหมีชอบอะไร
ชอบกิน ดีหมีมันกินจะผิดจะถูก บางที่มารักษาศีลมันยังกิน
ตอนบ่ายมากินอีกแล้ว มันหิวมันก็ว่าละ มันหิวมันแหละ เพื่อนให้
อดทน ให้เสียสละ มันจึงได้ศีล เป็นดีหมีซะ หลงกินหลงอยู่
หลับตากิน ผิดไม่รู้ถูกไม่รู้ อย่างนี้เป็นต้น ดีเลือกก็หวงซาก ดีงูใคร
มาตีบ่ได้ ชูฟู่ๆ ดีเลือกก็หวงซาก ใครมาตีบ่ได้ ครางฮือๆ ใครมา

ติมาชมว่าบ่ดีบ่งาม บ่่น โกรธขึ้นมาแล้ว ยิ่งแคว่ยิ่งคราง นั้น
หละมันดีเสีย ดีหมา

บัดนี้เรามาติดอยู่ในดีอยู่นี้แหละ คาคี ติดดี จึงหนีจากโลก
ไปบ่ได้ คนเราทุกคนๆมันหลงดี ติดดี คาคีนี้แหละ พระพุทธเจ้า
เห็นโทษเห็นภัยแล้ว นางพิมพานะงามที่สุด เพื่อนก็ละชะ ไปบวช
พระยาสุปปพุทธะก็โกรธ หาว่าทิ้งลูกสาว ลูกสาวงามคือนาง
พิมพานั้นหละ ละเสีย ให้เป็นแม่ห้ามแม่หม้าย พระยาสุปป
พุทธะก็โกรธโมโห อาฆาตพระพุทธเจ้าบ่เนี่ย โอ้ย อาฆาต
พระพุทธเจ้านะเนี่ย คอยอาฆาต คอยแย่ง คอยทำอะไรสุดทำยก็
ถูกแผ่นดินสูบ เพราะหวังลูกสาวนั้นแหละ พระยาสุปปพุทธะ
หวังนางพิมพาว่าลูกสาวดี เลยมอบให้พระสิทธัตถะ เพื่อนก็ละ
เสีย ดีที่ไหน มีแต่กองทุกข์ อย่างเป็นต้น

เหตุนี้พระยาสุปปพุทธะถูกแผ่นดินสูบเพราะหวังนาง
พิมพา พระพุทธเจ้า พระสิทธัตถะเพื่อนทิ้ง ขายหน้าขายตา ทิ้งลูก
สาวกู เนี่ย นั้นเคยดำคนภาคเหนืออะ ว่าคนภาคเหนือชอบหวัง
ลูกสาว เอ้อ ระวังโดนแผ่นดินสูบเด้อ หวังลูกสาวก็จะไปรักษา

ศิลป์ได้ ฎบได้ผู้บ่าว ฎบได้ลูกเขย นั้นแหละตัวหม้อนฮกใหญ่
นั้นแหละตัวหม้อนฮกใหญ่ เหตุนี้คนเรามันเพราะอะไร ก็เพราะ
มันไม่ได้พิจารณาในชั้นนี้ห้าเนี่ย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นของ
ปฏิกุศลสูญเปล่าที่เพิ่มเทศน์เมื่อเกี่ย สวดกันเมื่อ

สุดท้ายเพิ่มก็พาสวดในเรื่องฌาน ในเรื่องรูปร่างกาย เพียร
เพ่งในรูปร่างกายเนี่ยแหละ เพียรเพ่งอยู่ในรูปร่างกาย เพ่งอยู่ใน
ลมเข้าลมออก เพียรเพ่งอยู่ในลมเข้าลมออก จ่ออยู่ในลมเข้าลม
ออกเป็นหนึ่งในอยู่เนี่ย อย่าให้มันไปที่อื่น ใจมันก็สงบได้เหมือนกัน
ว่าพระโยคาวจรเจ้าทั้งหลายมาเพียรเพ่งอยู่ในลมเข้าลมออก
พุทโธก็ดี ธัมโมก็ดี สังโฆก็ดี รู้ว่าลมเข้าลมออกอยู่ เพียรเพ่งอยู่
ในเฉพาะหน้าอกเนี่ยแหละ ให้รู้อยู่แค่นี้ไม่ต้องไปที่อื่น จิตก็สงบ
ได้เหมือนกัน ตั้งมั่นได้

เมื่อจิตสงบตั้งมั่นได้ ใจมันก็เย็นสบาย มันปล่อยวางได้ลง
เป็นสุข เมื่อใจเป็นสุข ใจดีปัญญามันก็เกิด เกิดจากสมาธิ นั้น
แหละ เพราะปัญญามันจะต้องเกิด เกิดเพราะความเย็นนั้น
แหละ เกิดเพราะความเยือกเย็นเหมือนฝนตกลงมา ฝนตกลงมา

ชาวไร่ชาวนาได้ทำไร่ทำนาได้กินเห็ดกินหอม เตี้ยวเนี้ยหลวงตา
เพิ่งไปเผาศพหลวงปู่กิ งานหลวงปู่กิ ฝนตกแล้ว ตกเห็ดก็ออก
ดอกกระเจียว ดอกว่านออกนะกินกับน้ำพริกอร่อยดี อันนี้มัน
เห็ดเผาะมันก็ออก ดอกกระเจียว ดอกว่านนั่นนะเอามากินกับ
น้ำพริก อร่อยดีเหมือนกันนะ กินแล้วก็ป่วยด้วย ฝนตกลงมา
มันเยือกเย็น พ้าฝนชลธาร หมากไม้ผลไม้ใช้เกลือ เป็นดอกเป็น
ผลให้คนได้กินได้อยู่ เพิ่งว่า อันนี้ฉันใด ใจที่เยือกเย็นนั้นมันจะ
เกิดปัญญาวิชาขึ้น

ที่เราบ่มีปัญญา คิดอะไรไม่ออกบออะไรไม่ถูก เพราะมัน
ไม่สงบ มันคิดไปหาอื๋ยัง หาอะไร ผู้หญิงก็คิดหาผู้ชายนั้น
แหละ ผู้ชายคิดหาผู้หญิงนั้นแหละ สองคนนี้แหละสร้างหม้อ
นฮก สร้างสวรรค์ก็สองคนนี้แหละ คนสองคนนี้แหละมันหลง
ฆ่ากันตีกันแย่งกันในโลกก็เพราะกามนั้นแหละ กามทุกข์ กาม
โศก กามโรค กามภัย กามเสียดจัญไร รบราฆ่าฟันก็เพราะ
กามตัวเดียวนั้นแหละ **นัตถิ กามา สมา ทุกขา** พระพุทธเจ้าว่า
ทุกข์อื่นเสมอในกินในกามไม่มี แย่งกันอยู่ แย่งกันกิน ดังที่กล่าว

แล้วนั้นนะ แ่งกันอยู่ กันกิน แ่งกินกันอยู่ แ่งสู้กันสวาท แ่ง
อำนาจกันเป็นใหญ่

ครั้งพระพุทธเจ้า ไปรบกันก็รบเอานางนะแหละ อย่างนี้เป็น
ต้น มั้รบราฆ่าฟันก็เพราะกาม กามทุกข์ กามโศก กามโรค
กามภัย กามเสียดจัญไร ท่านว่า นัตถิ กามา สมา ทุกขา ทุกข์
อื่นเสมอด้วยกามไม่มี คำว่ากิเลสมันลากเราไป กามลาก มั้
ลากหูเราไป ลากคอเราไป ลากไป กามลาก เพื่อนว่ากามลาก ก
มะกิเลส กามลาก มั้ลากตัวของเราไปทำความชั่ว ลากไปทำ
บาป ลากไปทำกรรม ลากไปเกิดในนรกบ้าง ไปเกิดเป็นเปรต
บ้าง เพราะอกุศลกรรม ก็กามลากนั้นแหละมันลากไป เพราะ
กิเลสนั้นแหละคือความโลภ ความโกรธ ความหลง อวิชชา
ตัณหานะ พาไป

เหตุนี้ทางพุทธศาสนาจึงให้หาโอกาสมาชำระจิตใจของตน
ชำระจิตใจ ชำระด้วยอะไร ชำระด้วยการให้ทานภายนอก ทาน
อีก ชำระด้วยการให้**อภัยทาน** ให้ไม่หมดก็คือการให้อภัยเพื่อนว่า
ยิ่งให้ก็ยิ่งดี ให้ไม่หมดแต่ดีก็คือให้อภัย ยิ่งให้ก็ยิ่งดี คนเราถ้าให้

อภัยก็สบายแล้ว ที่มันไม่ให้ภัยนั้นแหละก็เพราะไม่รู้ตัวเอง มัน
ยึดถือ ถ้าเขามาต่อว่ามาว่า ก็ให้ภัย มันไม่รู้ ให้ภัยมันเถอะ ช่าง
หัวมันนะ มันว่า ไม่ใช่ตัวตน เรามันเฉยๆ นี่มันถือลมละប់เนี่ย
เหตุนี้คือธาตุเข้ามาถือลม ถือลมเป็นเรา ถือเราเป็นลมแล้วบ
เนี่ย เอาแล้วบเนี่ย เป็นมิจฉาทิฐฐิอีกแหละ ว่าเราเป็นลม ว่าลม
เป็นเรา เป็นตัวเป็นตน เป็นคนเป็นสัตว์ ที่จริงลมไม่ใช่เรา เรา
ไม่ใช่ลม เรามาอาศัยลมต่างหาก ลมก็บอกบได้ด้วย อนิจจัง ทุก
ขัง อนัตตา ไปบอกลมได้หรือ บอกไม่ได้ นอกจากผู้ได้ฌานได้
ญาณจริงๆ เพื่อกำหนดลมให้อยู่ในอำนาจได้

เหตุนี้จึงว่าให้หาโอกาสพากันชำระเช่นว่า เราดูข่าวว่างาน
ท่านพ่อลี ธรรมธโร เพื่มีงานมีการ พากันบวชผ้าขาวบวชชี มี
โอกาสเราก็เสียสละการงานของโลก งานของโลกนะงานไม่แล้ว
สักทีหรือ ทำจนตายก็ไม่แล้ว ทำเกิดมาร้อยชาติก็ไม่เสร็จซักที
งานไม่แล้วก็ชี้ทุกชี้ยาก งานแล้วคืองานอะไร มารักษาศีล
ภาวนา ละกิเลสแล้ว ละกิเลสได้แล้วก็แล้ว ถ้าละได้แล้วมันก็
แล้ว เป็นพระอรหันต์หมด ฉะนั้นถ้ายังเป็นปุถุชนคนใบ้อย่างนี้ก็

บ่แล้วสักทีแหละ เป็นปุณฺณคนไ้คนบ้ำอยู่นี้ มาฆ่ากัน มาตีกัน
มาแย่งกันอยู่ในโลกนี้แหละ ไม่แล้วสักที บ่พันทุกข์พันภัยไปได้

เหตุั้นพวกเราทั้งหลายในวันนี้ก็ดี วันต่อไปก็ดี ปีนี้ก็ดี ชาติ
นี้ก็ดี พวกเราทั้งหลายมีโศคดี มีวาสนาดี มีบารมี ได้พากัน
เสียดละการงานของโลกมาบ้ำเพ็ญการงานของตน เนี่ยคือเรา
ทุกคนมีแต่ทำงานของโลก งานให้เจ้าของไม่ค้อยมีหรือก มีแต่ให้
เขา หาอยู่หากิน เลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ทำเรื่องขันธ์ห้าั้นเอง
บ้ำรุงขันธ์ห้าทำตายนั้นแหละ เลี้ยงขันธ์ห้าทำวันตายนั้นเอง
ไม่ใช่อื่นไกลหรือก กินเพราะกินรอวันตาย ว่ากันรอวันตาย เดิน
ไปมารอวันตายเท่านั้นแหละ เดินไปสู่ความตายทุกวัน ทุกนาที่
ทุกชั่วโมง ตายเข้าโลงอ้าปากก็หวอ **เตสํ รูปสโม สุขิ** เผาก็เป็น
ขี้เถ้าไป ผังก็เป็นดินไป ไม่มีอะไร

เนี่ย ทวนเนี่ย ทวนกระแสดู พิจารณา ดู ภาวนา ดู กำหนดดู
เพ่งดู เมื่อดูก็ต้องเห็นแหละ ถ้าไม่ดูมันก็ไม่เห็น ไม่เรียนไม่รู้ ไม่ดู
ไม่เห็น ไม่ทำไม่เป็นอย่างนี้เป็นต้น ที่เราไม่รู้ก็เพราะไม่ดู ไม่เห็น
ไม่เห็นก็เพราะอะไร ไม่รู้เพราะอะไร เพราะไม่ได้คบนักปราชญ์

บางที่คบบนักปราชญ์ แต่ว่ากิเลสमार ชันธमारมันมาเล่นเรา
เพราะกิเลสमार ชันธमारเนี่ยมันกลัวเราไปพระนิพพานพันทุกข์
เพราะกิเลสมันมีหน้าที่ของมัน ผู้เราลงหม้อนฮก ผู้คคองนรกละ
กิเลสนะ กิเลสमारนะ ชันธमारนั้นนะ พุทโธ! มันมีหน้าที่ผู้
คคองเราลงหม้อนฮกยกใหญ่เหมือนกันแหละ

ถ้าเราไม่มีปัญญา ไม่มีวิชา ไม่มีขันติบารมี สัจจะบารมี
ทานบารมี โอ้ย สู้มันบ่ได้หรอก เหตุนี้ต้องอาศัยสัจจะบารมีแนว
แนว เช่นพึ่งเทศน์เนี่ยแหละ ถ้าเพื่อนเทศน์ไม่จบ กูก็นั่งอยู่นี้แหละ
ตายเป็นตาย มึงเอามาทำไมขันธห้าเนี่ย กองขี้ทุกขขี้ยาก มึงได้
อะไร ตายมันไม่ได้อะไรซักอย่าง ก็ไล่ไปซะ ไล่ขี้มันดู กูจะไม่หนี
กูจะไม่ถอย เหมือนพระพุทธรเจ้าของเรา ก็นั่งอยู่ตรงพื้นต้นไม้
โพธิ์นั้นแหละ ถ้าเราไม่สำเร็จเป็นพระพุทธรเจ้า พระอรหันต
สัมมาสัมพุทธรเจ้า แม้ร่างกายจะเหือดแห้งเหลือแต่หนังแต่
กระดูกก็ตามที ไม่ลุก ตายเป็นตายที่นี้ ตายในพื้นต้นโพธิ์นี้แหละ
นี่ก็แปลว่าอาศัยสัจจะ ถ้าไม่มีสัจจะ โอ้ย ไปบ่สำเร็จหรอก ประรัม
ประ ไปเรื่อย เหตุนี้ต้องอาศัยสัจจะบารมี ถ้าไม่มีสัจจะบารมี ไม่มี

หนทางได้หรือก อย่างพระพุท๓เจ้าเพ็ญปรารภนาเป็นพระ
โพธิสัตว์ มาตั้งสัจจะแล้วต้องทำ ต้องสู้ ไม่ท้อไม่ถอย อย่างนี้
เป็นต้น อันนี้เป็ญปฏิปทาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุท๓เจ้า

ที่มา: <https://youtu.be/fUnj4FjvvFk>